

30. 3. 1939 – 23. 9. 1980: Jiří Hrzán - muž, který dovedl létat

„Proč na mě křičíte, to jste nějak inteligent..?“ brání se roztržitý mladík tělesu otce Homolky.

Hrzán a Tábor

Narodil se v Táboře. A v Táboře je v rodinné hrobce na Novém hřbitově i pochován. Tatínek byl světaznalý zahradník, na konzultace prý docházel i na zahradu prezidenta Beneše do Sezimova Ústí. Hrzánovi bydleli a své zahradnictví měli v Soběslavské ulici. Dům ani zahradnictví už dnes nestojí.

Hrzán a divadlo

Začínal v Divadle mladých v Táboře, následovalo Studio E. F. Buriana, Východočeské divadlo v Pardubicích, Divadlo Petra Bezruče a Činoherní klub.

Hrzán a film

Exceluje v Nebeských jezdcích (1968), silná je role Pepíka v Hlídači (1970), hraje i ve slavném Případu pro začínajícího kata. Mezi řadou dalších h titulů pak: Bloudění, Pražské noci, Pension pro svobodné pány, Homolka a tobolka, Jak utopit dr. Mráčka aneb Konec vodníků v Čechách, Muž, který dovedl létat (krátký film), Jitčiny prázdniny, Moderní byt, Drahé tety a já.

Hrzán a klauniáda

Ve svých rolích prokázal výjimečné pohybové dispozice, fyzickou zdatnost a hudební nadání. Podával suverénní atletické výkony, jezdil na motorce, tančil a zpíval.

Hzán a ženy

Byl dvakrát ženatý. Obě bývalé ženy se shodují, že milenky a lásky byly jeho múzami i prokletím. Dobrodružná výprava za poslední z nich, zadanou maskérkou z Činoherního klubu se mu stala osudnou. Kolem průběhu nešťastné události dodnes panují jisté pochyby. V ranních hodinách nalezen v pražské Ladově ulici s velmi vážnými zraněními způsobenými pádem z balkonu. Zraněním po několika dnech v nemocnici podlehl.

Hzán a normalizace

Provokující, rebelující, nespoutané, a přitom přiznávající odstíny vnitřního smutku, takový charakter postav by po úspěchu Nebeských jezdců snad mohl plně rozvinout v zahraničí. Svým talentem dokázal přesvědčivě ztvárnit role v několika filmech období československé nové vlny, ale i tak báječně rozsvítit placaté postavy normalizačních komedií. Skvělou divadelní kariéru v Činoherním klubu pak přerval soudružský zákaz po incidentu v Ostravě v roce 1976. Od té doby měl „zakázanou Prahu“ a velmi těžce to nesl. Chmury se snažil zahánět alkoholem.

„Zemřu mladej,“ říkával Jiří Hzán.

(Autorkami sochy Jiřího Hzána v Táboře jsou Markéta Melkusová a Lenka Melkusová-Stašková)

Napsal: Mgr. Josef Makoč